

2 i fastan

Psalmer: 238, Ps 130, 354, 355, 43

Texter: Job 1:13-22, Hebr 11:23-27, Mark 14:3-9

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Mark 14:3-9

3 När Jesus var i Betania och låg till bords i Simon den spetälskes hus, kom det en kvinna som hade en alabasterflaska med dyrbar äkta nardusolja. Hon bröt upp flaskan och hällde ut oljan över hans huvud. 4 Några blev upprörda och sade till varandra: "Varför detta slöseri med oljan? 5 Den kunde man ha sålt för mer än tre hundra denarer och gett till de fattiga." Och de grälade på henne. 6 Men Jesus sade: "Låt henne vara! Varför besvärar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig. 7 De fattiga har ni alltid hos er, och ni kan göra gott mot dem när ni vill. Men mig har ni inte alltid. 8 Hon har gjort vad hon kunde, hon har i förväg smort min kropp för begravningen. 9 Jag säger er sanningen: Överallt i hela världen där evangeliet förkunnas ska man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne."

Herre, skriv dessa ord i våra hjärtan. Amen.

Händelsen i Betania återberättas av Matteus, Markus och Johannes. Oftast används texten ur Johannes som predikotext. Där får vi veta att kvinnan som smorde Jesus var Maria, och att hennes syster Marta passade upp vid festmåltiden, och att Lasarus var en av dem som låg tillbords tillsammans med Jesus. Jesus hade uppväckt Lasarus från de döda. Jesus hade visat sin gudomliga makt och godhet. I Johannes evangelium får vi veta att en stor mängd judar också var där, *och de kom inte bara för Jesu skull utan också för att se Lasarus som han hade uppväckt från de döda. Då bestämde sig översteprästerna för att döda även Lasarus, eftersom många judar lämnade dem för hans skull och trodde på Jesus.* Översteprästerna hade redan när påsken närmade sig gett order att den som visste var Jesus fanns skulle tala om det så att de kunde gripa honom. Men ingen grep honom - inte förrän han överlämnade sig i syndares händer vid den tid Gud bestämt.

Av Matteus och Markus får vi veta att festmåltiden hölls i Simon den spetälskes hus. Vi vet inget mer om honom. Men av den samlade information vi får kan vi ringa in tidpunkten. Sex dagar före påsk hade Jesus kommit upp till Betania från Jeriko där han gästade Sackeus. Jesus kom till Betania fredag eftermiddag strax före sabbatens ingång. Sabbaten gick ut klockan 18 på lördagen och där ringar vi in tidpunkten för festmåltiden. Då kunde man återigen färdas och det heter ju att många judar kom för

att se Jesus och Lasarus. Maria hade en flaska med äkta dyrbar nardusolja. Vid festen bröt hon upp den och hällde ut olja över hans huvud. Och inte bara det. Hon smorde även hans fötter och torkade dem med sitt hår. Hela huset fylldes av doften från oljan. Värdet var 300 denarer, vilket motsvarade en årslön för en arbetare.

Några blev upprörda och sade till varandra: "Varför detta slöseri med oljan? 5 Den kunde man ha sålt för mer än tre hundra denarer och gett till de fattiga." Och de grälade på henne. Av Matteus och Johannes får vi veta att dessa "några" var lärjungarna och att det var Judas som drog igång grälet.

Jesus kom till Marias försvar: *Låt henne vara! Varför besvärar ni henne? Hon har gjort en god gärning mot mig.* Och han svarade på deras fråga varför man inte sålde oljan; därför att *hon har sparat den till min begravningsdag* (Joh 12:7). Det innebär att hon visste något som lärjungarna ännu inte ville förstå - att Jesu död och begravning var nära. Hon smorde Jesus i förväg för hon förstod att när begravningsdagen kom skulle hon inte ha den möjligheten. Det är precis vad Jesus också säger: *Hon har gjort vad hon kunde, hon har i förväg smort min kropp för begravningen.*

Hur kunde Maria förstå att Jesu död och begravning var nära? Hur kunde Maria förstå något som de tolv apostlarna inte förstod? Ja, låt oss fråga: hade det varit möjligt för lärjungarna att förstå vad Maria förstod? Ja, naturligtvis. Tidigare, när Petrus avlagt den goda bekännelsen: "Du är Messias, den levande Gudens Son" hade Jesus börjat *förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda, och att han måste bli dödad och på tredje dagen uppväckt.* Det var ett gudomligt måste – helt nödvändigt för världens frälsning. Så hade Gud bestämt.

Att Jesus svävade i livsfara var allmänt känt. Därför frågade sig folk som kommit till Jerusalem för att fira påsk om han alls skulle komma till högtiden. De tolv apostlarna var också medvetna om att det var livsfarligt för Jesus att gå upp till Jerusalem. När Jesus sa att han skulle gå till Judeén för att väcka Lasarus hade de sagt: *"Rabbi, nyss försökte judarna stena dig, och nu går du dit igen!"*

Trots allt verkade de inte tro att han skulle dö så snart. De hoppades att han inte alls skulle dö, att det gick att undvika. I Getsemane hade Simon Pertrus dragit sitt svärd för att försvara Jesus och hindra att han greps. Efter Jesu dödsdom och korsfästelse uttryckte lärjungarna som var på väg till Emmaus sin besvikelse: *Men vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel.* Inte ens då insåg de att hans korsdöd var ett gudomligt måste för världens frälsning. Och att Jesus förutsagt att det skulle ske vid denna påskhögtid.

Hur kunde då Maria inse att Jesu död var nära förestående? Ja, Maria insåg vad Gud öppnat hennes hjärta att inse? Gud gav henne andlig klarsyn genom sitt ord, den undervisning hon hört av Jesus. Kom ihåg att hon suttit vid Jesu fötter för att lyssna till honom. Jesus hade sagt att hon valt den goda delen och den skulle inte tas ifrån henne. Hon hade lyssnat som den som behöver Jesu ord lika mycket som själva livet. Jesu ord är livets vatten för en törstande själ. Så ivrigt hade Maria lyssnat. När vi inser att vi är syndare som står med skuld inför Gud, ja, då lyssnar vi också uppmärksamt till budskapet om syndernas förlåtelse för Jesu skull.

Det är en gåva från Gud att lyssna så att vi gömmer och bevarar Guds ord i våra hjärtan; lyssnar så att ordet går in genom örat, eller ögat om vi läser, och tränger ner i hjärtat och blir hjärtats skatt. Genom Guds nåd hade Maria förstått att det rike som Jesus kommit för att upprätta med sitt lidande, död och uppståndelse är ett andligt rike som består i *rättfärdighet och frid och glädje i den helige Ande*. Gud hade gett Maria nåden att ta Jesu ord på allvar, att han gick upp till Jerusalem för att lida, dö och uppstå på tredje dagen.

Vi börjar nu förstå vilket djup av insikt Gud i sin nåd gett henne. Hon visste att Jesus skulle dö inom kort. Hon visste innebörden av hans död: att Människosonen kommit för att ge sitt liv till lösen för många. Därmed skulle han utpåna också hennes skuld, ja hela världens. Jesus hade också förutsagt att han skulle uppstå på tredje dagen. Det var hennes tro. Hon skulle aldrig ha kunnat tro att Jesus återlöst henne från alla synder, dödens och djävulens makt om hon föreställt sig att han skulle bli kvar i sin grav.

Nu kanske någon tänker att vi kanske säger för mycket om Marias tro. Nej, jag tror inte det. Jesus förutsa ju att *överallt i hela världen där evangeliet förkunnas ska man också berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne*. Jesus binder samman den goda gärning hon gjorde mot honom med evangeliets förkunnelse. Men Marias tro skulle inte vara förenlig med evangeliet om den bara förutsåg hans snara död och begravning. En tro som är förenlig med evangeliet omfattar både hans fullkomliga offerdöd och hans segerrika uppståndelse. Överallt där evangeliet förkunnas ska man berätta om den goda gärning hon gjorde som en frukt av tron på hans fullkomliga offer för hela världens synd, ett offer vars oändliga värde skulle bekräftas av hans uppståndelse på tredje dagen.

Jesus vill att vi ska komma ihåg henne. Så vi minns hennes ivriga lyssnande vid Jesu fötter, lyssnande till ord som är livets vatten för en törstig själ, ord som försäkrar syndare om Guds förlåtelse för Jesu skull. Vi minns hennes goda gärning som motiverades av tron på evangeliet. Evangeliet handlar inte om en Frälsare som smörjs för sin begravning för att sedan bli kvar i graven. Evangeliet handlar inte om en död Frälsare. Evangeliet är förkunnelsen av hur Jesus uppfyllt hela Guds plan för vår

frälsning, hans fullkomliga offer och ärorika uppståndelse på tredje dagen. Det är budskapet från Gud: att vår skuld är utplånad och döden besegrad. Liksom Jesus en gång kallade Lasarus ut ur sin grav ska han en dag kalla oss ut ur våra gravar - eller om vi lever, kalla oss att möta honom. Evangeliet driver oss att sträcka oss efter det som ligger framför oss, Guds kallelse i himlen, för Jesus har uppstått för att vi ska uppstå och leva med honom i hans rike. Amen.

Låt oss be!

Jesus, vår Frälsare, lär oss lyssna som Maria lyssnade så att ditt ord bär frukt i våra liv, en frukt som ärar dig. Ge oss genom ditt ord frid och gläjde i den helige Ande. Låt oss förstå hela vidden av din fullkomliga offerdöd och din ärorika uppståndelse, så att vi frimodigt kan träda fram inför Guds tron. Bevara oss i tron till livets slut, det är vår bön, i Jesu namn. Amen.